

Zusje onder de trap

STEENA HOLMES

**ZUSJE
ONDER DE
TRAP**

**Mijn zusje is verdwenen.
Dat is mijn schuld.
Daarom zal ik haar altijd blijven zoeken.**

Vertaald door Harmien Robroch

ISBN 978-90-492-0978-0
ISBN 978-94-023-2857-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Sister Under the Stairs*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Nick Castle Design, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Crius Group

© Steena Holmes, 2020, 2024. Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn tante,
Omdat je dapper, moedig en waanzinnig bent. Blijf doen
wat je doet. Blijf redden wie je redden kunt. Blijf houden van
diegenen die die liefde nodig hebben. Je bent een inspiratie.
Dank je wel.

WAARSCHUWING

Deze roman bevat materiaal dat sommige lezers als schokkend kunnen ervaren. Houd hier rekening mee.

EEN OVERWEGING OVER LEUGENAARS...

Sommige leugenaars zijn zo kundig dat ze zichzelf misleiden.

– Austin O'Malley, *Keystones of Thoughts*

HEDEN

1

PAISLEY VALLEY HOSPITAL

03.30 UUR

Iedereen liegt: de artsen die zeggen dat ik veilig ben, de verpleegkundigen die me beloven dat ik word beschermd, de politie die zweert dat ze mijn misbruiker zullen vinden.

Iedereen liegt – tegen zichzelf, tegen mij.

Niemand kan me beschermen. Niemand kan ervoor zorgen dat ik veilig ben. Niemand zal de man kunnen vinden die dit heeft gedaan, ook al is hij waarschijnlijk hier, bevindt hij zich midden in deze ellende en kent iedereen hem.

Ik lig in bed te rillen, met alleen een dunne grijze deken over me heen tegen de koude lucht van de airco. Ik zou op een bel kunnen drukken en om een verwarmde deken kunnen vragen, maar dan moet ik mijn hand uitsteken, want de knop is weggeleden op het bed.

Dat kan ik niet. Ik kan me niet bewegen. Ik kan niet praten. Ik kan amper uit mijn ogen kijken. Elk bot in mijn lichaam voelt gebroken, mijn huid voelt gevild, mijn zenuwuiteinden staan in brand.

Het is een wonder dat ik nog leef, zeggen ze.

Ik zeg dat wonderen vandaag de dag niet meer bestaan.

De pijn, een daverende waterval met een monsterachtig gebrul

dat oorverdovend en verwoestend is, trekt dankzij de morfine die door mijn lichaam stroomt langzaam weg tot een dof gedreun.

Ik weet dat er tranen onder mijn gezwollen oogleden door sijpelen; ze kriebelen op mijn huid en ik zou willen dat ik ze kon wegvegen.

Er is commotie bij mijn ziekenhuiskamer. Er staat een agent bij mijn deur, een vrouw. Ik herken haar niet, en dat is goed. Ik vertrouw niemand. Ik kan het niet. Ik heb de harde les geleerd dat de mensen die aan jouw kant zouden moeten staan, die je zouden moeten beschermen... degenen zijn die je het meest moet vrezen.

In dit ziekenhuis is niets stil. Vanavond niet, op dit tijdstip niet. Ik hoor alles: het kraken van een schoen, het zwiepen van een deur die opengaat, de bel van de lift, het gerinkel van een telefoon.

En zijn stem.

O god... niet hier, niet nu. Ik hoor hier veilig te zijn.

Het is zacht, mompelend, maar het is echt zijn stem.

Ik herken die toon. Ik heb er zeven jaar naar geluisterd. Hij heeft mijn dromen, mijn nachtmerries, mijn dag en mijn nacht getergd.

Het is een toon vol gevaar. Ik heb geleerd voorzichtig te zijn, alert. Ik heb geleerd om zijn spel mee te spelen. Maar hier, met degene die mij bewaakt... Ik hoor een spoor van vriendelijkheid waar ik van begin te trillen.

Laat je niet voor de gek houden, wil ik roepen, maar het komt er als een zacht gekreun uit, een kreun van pijn en angst.

Eerst denk ik dat niemand me hoort, het blijft even stil, maar vervolgens gaat de deur krakend open. Licht van de gang stroomt mijn kamer binnen en verlicht de saaie muren en de apparaten om me heen.

Dan een zachte voetstap en ik voel zijn aanwezigheid. Hij kijkt naar me.

Een van de apparaten dat een aanhoudend deuntje laat horen, klinkt nu luider, het gepiep gaat sneller. Mijn ademhaling stukt. Mijn hart stopt, start, bloed raast door mijn oren met de kracht van een vloedgolf.

Ik hoor gegrinnik. Zijn gegrinnik. Nee. Nee-nee-neeneenee-neenee. Hij is hier. Dat kan niet. Ze zeiden dat ik hier veilig was. Ik ben niet veilig.

Ik ben in gevaar. Nog meer gevaar dan eerst, toen hij me sloeg en me voor dood achterliet.

‘Mijn Angel.’ Zijn gefluister glibbert over me heen, sluit me op in een laag koud zweet. Ik ril. Ik huiver. Ik wil schreeuwen, maar mijn gezwollen keel werkt niet mee.

Met alle kracht die ik heb zoek ik de bel. Met het topje van mijn wijsvinger, de enige die ik kan bewegen, klop ik zachtjes op het bed tot ik iets stevigs raak. Ik voel waar het knopje zit en staar naar de man die me doodsbang maakt.

Hij is hier. Net buiten mijn bereik, een dreigende schaduw. Ik kan hem nauwelijks zien, hij is een waas, ik weet dat hij er is. Ik weet dat hij het is.

‘Je denkt dat het je gelukt is, dat je nu veilig bent, maar dat is niet waar. Niemand kan je beschermen zoals ik. Niemand kan je zoon beschermen zoals ik.’

Ik verstijf.

Hij blijft praten, een hees gefluister wikkelt me in ketenen, verbindt me aan hem.

‘Zolang jij je mond houdt, is hij veilig. Meer hoeft je niet te doen. Geen woord en ik breng hem bij je terug.’ Hij hangt boven me, zó dichtbij dat ik het vuur van de waarheid in zijn ogen zie branden. Hij is een duivel in vermomming.

‘Als je iemand over mij vertelt, mijn naam zelfs maar fluistert, dan zie je je zoon nooit meer levend terug.’ Hij leunt verder naar voren, kust mijn lippen, schroeit zich vast in de open wonden die hij daarstraks heeft aangebracht.

‘O, mijn Angel.’ Als zijn gefluister als een streling bedoeld is, dan stroopt hij met zijn aanraking mijn huid in laagjes eraf. ‘Wat moeten we toch met jou?’

TWAALF JAAR GELEDEN

2

PAIGE

Volgens mijn vader komen levenslessen nooit op het juiste moment en kun je er donder op zeggen dat ze je op de ongelukkigste tijden overkomen.

‘Paige Fischer,’ zegt hij vaak, ‘je moet altijd opletten. Zodra je even niet oplet, bam, word je knock-out geslagen.’

Nou, ik heb het gehad met alle lessen die het leven te bieden heeft. Over en uit. Ik heb genoeg van leren, genoeg van alle verwachtingen... Ik wil gewoon mijn leven leiden.

Altijd het brave, slimme, verstandige meisje zijn wordt zwaar overschat. Ik ben zestien. Ik ben verdomme zestien en zou moeten worden behandeld als ieder ander meisje van mijn leeftijd. Waarom is dat dan niet zo? Omdat ik beter ben dan de anderen? Omdat ik slimmer ben dan de anderen? Omdat ik volgens mijn ouders beter zou moeten weten? Stik maar.

Stik er allemaal maar in.

Stik maar met je verantwoordelijkheid. Stik maar met alle etiketten en verwachtingen en... nou ja, stik gewoon.

Het is kwart voor vier 's middags en ik ga weer eens te laat komen dankzij mijn zus. Ik stamp gefrustreerd op de grond terwijl ik wacht tot ze uitgefliert is met haar vriendje-van-de-week. Alles wat mijn tweelingzus vandaag doet, geeft me de zenuwen: de manier waarop ze haar roodblonde haar naar achteren zwiept en koket met haar heupen wiegt, haar pedante gegiechel. Mijn zus houdt

van de jacht, zet haar zinnen altijd op jongens die onbereikbaar zijn en gaat door tot ze succes heeft. Normaal gesproken legt ze de lat hoog, bij de ouderejaars van school, maar vandaag is het...

Ik heb eerlijk gezegd geen idee wie de jongen is met wie mijn zus staat te flirten.

‘Pas goed op je zus,’ zegt papa altijd. ‘Ze ziet het leven door een andere bril dan jij.’

Een andere bril, m’n reet. Mijn zus wil dat ze dat denken, meer niet.

‘Kunnen we nou gaan?’ roep ik vol frustratie.

Jess zwaait met haar hand, alsof ze me wegwuift. Laat haar het niet wagen...

Ik zou haar hier gewoon moeten laten staan, dat zou ik moeten doen. Haar verdiende loon. Eens zien wat zij ervan vindt als papa tegen haar tekeergaat in plaats van tegen mij.

Al mopperend weet ik dat het allemaal een leugen is. Ik ben degene tegen wie hij tekeer zou gaan, niet Jess. Nooit Jess.

Ik trek mijn schooltas wat dichter tegen me aan en voel de spanning in mijn ribbenkast drukken, terwijl ik zie hoe mijn zus de zoveelste op seks beluste jongen om haar pink windt. Als we niet snel naar huis gaan, kom ik te laat.

Normaal gesproken doet dat er niet toe. Maar vandaag is geen gewone dag. Vandaag heb ik haast omdat een van mijn docenten zich zorgen maakt over mijn verre van perfecte cijfer voor mijn laatste opdracht.

‘Paige Fischer, ik weet dat jij beter kunt. Ik maak me zorgen om je. Is alles thuis goed? Heb je problemen met iemand op school?’ Mevrouw Morrison had haar hand op mijn schouder gelegd, een gebaar van bezorgdheid, maar dat maakte het alleen maar erger. Ik vind mevrouw Morrison aardig, ze is een van mijn lievelingsdocenten, maar om me zo te kijken te zetten terwijl iedereen in de gang langs ons liep... bedankt voor niks.

Ik zou het liefst naar huis gaan, nu meteen, zonder omkijken,

ware het niet dat mijn ouders één belangrijke regel hebben: nooit in je eentje van school naar huis lopen. Door Jess kom ik nu weer te laat op mijn werk. Maar is er iemand die daar iets om geeft? Om mijn leven en hoe Jess het altijd beïnvloedt? Nee.

Als ik nog een keer te laat kom, ben ik mijn baan kwijt. Mijn baas heeft gezegd dat hij me al te veel kansen heeft gegeven.

Ik weet niet wat me banger maakt: dat mijn vader erachter komt dat ik mijn baan bijna kwijt ben, of dat hij erachter komt dat ik Jess alleen naar huis heb laten lopen.

Ik ben hoe dan ook de klos.

‘Ga maar vast,’ roept Jess, met een spoor van een lach in haar stem. ‘Ik kom zo.’ De kuiltjes in haar wangen worden dieper als ze haar hoofd schuin houdt. ‘Echt.’

Ik wil tegen haar ingaan, maar houd mijn mond. Wat heeft het voor zin? Ze luistert toch niet.

Bovendien heeft ze me zojuist een uitweg gegeven.

‘Best. Maar jij mag het papa vertellen.’ Ik laat het dreigement even tussen ons in hangen, voordat ik met mijn rug naar mijn zus en de jongen toe ga staan terwijl ze me hoorbaar uitlachen.

Ik haat haar. Ik haat dat iedereen haar de mooiste en de leukste vindt, dat ze altijd overal mee wegkomt. Onze ouders hebben de vijandigheid tussen ons nooit begrepen, maar die gevoelens komen van twee kanten. Jess haat mij net zo erg en dat laat ze me elke dag weten.

Mama denkt dat we elkaars hartsvriendinnen zouden moeten zijn, omdat we een tweeling zijn. Zoals die tweeling uit de boeken die mama vroeger las toen ze net zo oud was als wij. Geloof me, onze relatie lijkt totaal niet op die van de meisjes in die boeken. We zien er dan wel hetzelfde uit, maar daar houdt de gelijkenis op.

‘Jessica Fischer, ik haat je,’ zeg ik langzaam, en met elke stap die ik neem, schiet mijn stem een octaaf omhoog.

Ik weiger achterom te kijken om te zien of ze achter me aan komt.

Pas als ik bijna thuis ben, bang voor de gevolgen van het feit dat ik haar alleen heb gelaten, dringt het tot me door.

Mijn vader gaat me vermoorden.

Ik heb geen idee waarom. We wonen in een uithoek in Minnesota. In een klein stadje in de vs. De veiligste plek van het land, zegt mijn vader vaak trots. Daardoor is zijn regel dat we nooit in ons eentje mogen lopen helemaal raar.

Als ik nu op Jess blijf staan wachten, breek ik zijn regel niet echt. Maar ik hoef maar op mijn horloge te kijken om te weten dat ik misschien nog een kwartier heb voordat ik naar mijn werk moet.

‘Dit flik je me verdomme elke keer...!’ Ik draai me om in de veronderstelling dat mijn zus inmiddels wel in zicht zal zijn. Dat moet wel. Ze is net zo bang voor onze vader als ik.

Maar ik zie haar niet.

Jess komt niet over de stoep aangeslenterd, arm in arm met die stomme jongen met wie ze stond te flirten. Ik draai me om, kijk naar de overkant of ze daar soms loopt, en er begint zich een miselijkmakende knoop in mijn binnenste te vormen, waarna een hete woede me overvalt bij het besef: mijn zus is in geen velden of wegen te bekennen.

Verdomme!

Jess weet dat ik haast heb; ze weet dat ik ontslagen word als ik nog een keer te laat kom. Ze weet het en het interesseert haar gewoon niet. Op papier ben ik de oudste van ons tweeën. We schelen zeven minuten, en daarom moet ik beter weten. Dat is niet eerlijk. Helemaal niet.

‘Het leven is niet eerlijk, kleintje,’ zegt mijn vader. Hij zegt wel meer stomme dingen, zoals: als wensen bankbiljetten waren, zouden we rijk zijn, en: omdat het leven net een schaakspel is, denken we altijd twee zetten vooruit.

Als het leven een schaakspel is, waarom staan we dan niet allemaal voor? Als papa deed wat hij verkondigde, zouden we op voorsprong staan, in plaats van dat we diep in de schulden zitten.

Sinds hij van baan is gewisseld, is ons leven veranderd, en niet ten goede. Door zijn ploegendiensten zien we hem nauwelijks meer, bijna alleen nog maar in het weekend. Mama moest een parttime baan zoeken, die uitgroeide tot een fulltime baan, en dus werd ik ook sterk aangemoedigd een baantje na schooltijd te nemen. Als ik nu nieuwe kleren wil, is dat mijn eigen verantwoordelijkheid. Maar Jess niet, o, nee. Jessica is niet zo goed in leren als ik, wat betekent dat ze er door de week meer tijd voor nodig heeft. Zij hoeft alleen in het weekend te werken.

Het leven is klote en goed ook.

‘Ik heb hier geen tijd voor,’ mopper ik, terwijl ik over het trottoir, in de tuinen en zelfs naar de veranda’s tuur. ‘Oké dan!’ roep ik uiteindelijk iets luider, voor het geval ze me voor de gek houdt. ‘Dan vertel ik het papa wel.’ Ik gebruik hetzelfde dreigement als daarstraks om haar achter haar o zo volmaakte kont te zitten.

Ik blijf niet staan wachten. In plaats daarvan ga ik sneller lopen en ren de rest van de weg naar huis. Jess is nog steeds niet te zien als ik de voordeur opendoe. Jammer dan. Niet mijn probleem. Ik blijf dit in gedachten herhalen. Als ik het mama uitleg, hoeft papa het misschien niet te weten.

Soms is mama een goede buffer.

Soms.

Ik verkleed me snel in het saaie uniform van de plaatselijke ijs-salon: een zwarte broek, een witte polo en mijn haar in een hoge paardenstaart. Dan sla ik met één oog op de klok een glas melk achterover. De salon is niet ver weg, het is maar een paar minuten fietsen... als ik geluk heb.

Jess is nog steeds niet thuis.

Jammer dan. Niet mijn probleem. Dat denk ik opnieuw als ik op het nippertje op mijn werk arriveer, en ik blijf het herhalen als ik bolletjes schep en warme karamelsaus over ijs heen schenk. Toen mijn moeder daarstraks belde om te vragen waar mijn zus was, zei ik hetzelfde, en als ik na mijn werk op mijn dooie akkertje

naar huis fiets, denk ik er nog steeds zo over.

Waarom mag ik wel in mijn eentje van en naar mijn werk fietsen, maar mag Jess niet in haar eentje van school naar huis lopen? Dat is meten met twee maten. We zijn verdomme even oud.

Gewapend met een flink aantal redenen waarom ik geen straf verdien voor het overtreden van een van papa's belangrijkste regels, schrik ik als ik een politieauto voor ons huis zie staan.

Aan het eind van de oprit kom ik slippend tot stilstand. Mama staat voor het raam van onze woonkamer en kijkt naar buiten alsof ze op me staat te wachten. Er brandt licht in de kamer en ik zie dat ze niet alleen is.

Waarom is de politie bij ons thuis? Is het papa? Is er iets gebeurd?

Mama gebaart dat ik moet opschieten.

Ik word overspoeld door een enorme angst die in mijn borstkas dreigt te ontploffen. Ik zet mijn fiets niet eens op de standaard, maar laat hem op de oprit vallen en ren naar de voordeur. Angst jaagt me voort. Paniek duwt me over de tegels en werpt me in de armen van mijn moeder.

Haar armen zijn niet warm, hartelijk, sterk, worden niet beschermend om me heen geslagen.

Haar armen zijn recht, strak, een wurggreep rond mijn schouders.

'Waar is je zus?' vraagt ze. Er klinkt een diepe ernst in haar stem door, ook al is ze zichtbaar overstuur.

Het misselijkmakende gevoel dat me overdondert komt niet doordat mama's lippen trillen als ze het vraagt en ook niet doordat ze me met grote ogen aanstaart.

Het komt doordat haar stem overslaat, breekt, uitbarst in een rauwheid die ik nooit eerder heb gehoord als ze de vraag nogmaals stelt.

'Paige, waar is Jessica?'